

KOOLIREFORM JA KEHALINE KASVATUS

Et meie kasvava põlvkonna füüsilise arengu olukord on halb, pole uudiseks. Selle üle on juba aastaid muret tundnud ennekõike muidugi kehalise kasvatuse ja spordi alal töötajad.

Kui VII klassi lõpetajad nõuetekohaselt peaksid sooritama OVTK ja XI klassi lõpetajad VTK I astme normid, siis tegelik olukord on aga selline, et ligi 50% tütarlastest on suutelised OVTK norme täitma alles XI klassi lõpetamisel. Poeglaste osas on olukord veidi parem vaid nende loomulikult tugevama füüsilise arengu tõttu. Sellise tasemeni on meie noori viinud kehalise kasvatuse tundide vähene arv (1—2 tundi nädalas) ning mõningatel juhtudel kehalise kasvatuse õpetajate vastutustundetü ja oskamatu töö (eriti maa 7-klassilistes koolides) 1—2 kehalise kasvatuse tunniga nädalas. Kui need on sealjuures madalal tasemel läbi viidud, ei omanda õpilased mingeid liikumisvõimusi ega arene nende füüsilised võimed, rääkimata õpilaste tervise tugevdamisest ja rühi arendamisest.

Siinjuures tahaksin kehalise kasvatuse ümberkorraldamiseks mõned mõtted avaldada.

Kõigepealt on vaja suurendada kehalise kasvatuse tundide arvu I—XI klassini vähemalt 4-le nädalas. Et aga tagada sellise tundide arvu juures ka nende vajalik kvaliteet, on tarvis, et ka algklassides (I—IV) nende tundide läbiviimine antaks kehalise kasvatuse õpetajate kätte, spetsialisti puudumisel aga õpetajale, kes selleks kõige suotelisem on. Siit kerkibki vajadus kutseta kehalise kasvatuse õpetajatele vastavate kursuste korraldamiseks, sest eriharidusega õpetajatest on praegu veel tihti puudus. Samuti on vaja olemasolevatele eriharidusega õpetajatele täienduskursuste korraldamine nii rajooni kui ka vabariigi ulatuses. See oleks esimeseks eelduseks suurendatud tundide arvu kvaliteetseks ärakasutamiseks. Teiseks eelduseks on baasid. Selle küsimuse lahendamisse suhtuvad paljude koolide direktorid ja juhatajad äärmiselt vastutustundetult. Ei muretseta väiksemat ja odavamatki inventari, rääkimata spordiväljakute rajamisest või ruumide eraldamisest ja sisustamisest kehalise kasvatuse jaoks.

Edasi tahaksin puudutada kehalise kasvatuse ja sporditöö kontrolli koolides. Seda peavad tegema eeskätt rajooni täitevkomitee haridusosakonna inspektorid ja Haridusministeeriumi vastavad inspektorid. Viimased aga jõuavad rajoonidesse harva (Rakveres käis selline inspektor koole inspekteerimas 4 aastat tagasi). Haridusosakonna inspektorid aga, kes ei ole vastava ala spetsialistid, näevad paremal juhul ainult välist olukorda, suutmata tungida töö sisusse, rääkimata õpetaja abistamisest ja juhendamisest. Siin oleks vaja ministeeriumi või osakonna poolt sisulist kontrolli ja abistamist tugevdada.

Järgnevalt kehalise kasvatuse ja sporditöö hindamisest koolides. Tuleks kõrvale jätta väärt praktilise töö hindamisest kooli võistkonna või üksikute võistlejate poolt saavutatud sportlike tulemuste põhjal. Selline olukord viib sageli halbade vahetõttude ühikute koolide ja kehalise kasvatuse õpetajate vahel ning petmisele võistkondade komplekteerimisel. Koolinoorte võistluste organiseerimisel ei tohi siiski unustada, et võistlevad ikkagi õpilased, kellele võistlused on ka kasvatuslikuks teguriks. Kehalise kasvatuse töö hindamiseks on ettepanek teostada koolides kevadel kehalised katsed, töötades selleks välja vastavad alad ja nõuded.

Koolinoorte spordiühing «Noorus» peaks aga saama juriidiliste õigustega iseseisvaks spordiorganisatsiooniks ühe koosseisulise töötajaga ja oma materiaalse baasiga. Siis kaovad ära raskused, mis on seotud õpilaste kuulumisega üksikutesse spordiühingutesse, kus sageli ka kasvatustöö pole vaja'ikul tasemel.

Spordikoolide reorganiseerimise asemel tuleks need likvideerida ja kõik nende materiaalsed võimalused kanda järgitult üle üldhariduslikele koolidele.

Jäeb loota, et selliste ümberkorralduste tulemusena saadakse ka üle kehalise kasvatuse kui kommunistliku kasvatuse lahutamatu osa senisest alavääristamisest ja paranevad otsustavalt meie kasvava põlvkonna füüsilise areng ning tervislik seisund.

E. UDUVEE,

RIK kehalise kasvatuse õpetaja